

เทศน์เช้า วันที่ ๑๑ ตุลาคม ๒๕๖๙

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

วันนี้วันพระ วันพระนะ พังธรรมๆ พังธรรมเพื่อหัวใจของเราไง เราไปวัดไปวาไม่มีสิ่งใดเลย เพื่อหัวใจดวงนี้ หัวใจของเรานั้นแหละ ถ้าใครมีสติปัญญา เขาจะฝึกหัดประพฤติปฏิบัติของเขา ถ้าเขาจะฝึกหัดประพฤติปฏิบัติของเขานะ หายใจเข้านี่ก็พุท หายใจออกนี่ก็โ

ลมหายใจของเรานี้แหละมันมีคุณค่ากับชีวิต และมีคุณค่ากับพระธรรม องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าอานาปานสติ โลกเป็นเรื่องของโลก เรื่องของสังคมเป็นเรื่องของสังคม เรื่องของตัวเรา ลมหายใจครับ หายใจเข้า ไม่ออกก็ตาย หายใจออก ไม่เข้าก็ตาย ลมหายใจเพื่อดำรงชีวิตของตน แล้วถ้ามีสตินะ คนคิดไม่ถึงและคนคาดไม่ได้ คนคิดว่าความสุขมันต้องมียศถาบรรดาศักดิ์ โลกธรรม ๘ มีลาภเสื่อมลาภ มียศเสื่อมยศ มียศถาบรรดาศักดิ์ มีทรัพย์สิ้นล้นฟ้า

ทุกข์เจียนตาย

เรามีลูกศิษย์หลายคนนะ เขามาปรับทุกข์ สมบัติเขาไม่มีใครรับ สมบัติของเขาจะส่งให้ลูกหลาน มันไปอยู่เมืองนอกหมด มันไม่กลับมา นี่ไง มันเป็นความสุขหรือ สมบัติมันนั่งหวง นั่งทะเลาะเบาะแว้งกัน

ในสมัยพุทธกาลไง พระรัฐपालๆ มีลูกชายคนเดียว อยากบวช พ่อแม่ไม่ให้บวช ลูกชายคนเดียว เศรษฐี เอาเพื่อนมากล่อม เพื่อนมากล่อม มาพูดกับแม่ว่า ถ้าอยากเห็นหน้าลูกชายต้องให้บวช ถ้าไม่ให้บวชขึ้นมา ตายแน่นอน เพราะเขารู้นิสัยกัน แม่ก็ให้บวช ไปฝึกหัดปฏิบัติมาจนถึงเป็นพระอรหันต์ไง กลับมาถึงบ้าน น้ำใจของโลก เอาทรัพย์เงินทองมากองไว้ แล้วถามพระลูกชายว่า ทรัพย์เงินทองนี้จะให้ทำอะไร

ลูกชายตอบว่า ให้เอาใส่รถเข็น แล้วไปตัมปีใส่แม่น้ำไปซะ

เขาไม่สนใจ

เห็นไหม ให้มาเทียบค่าว่าลมหายใจของเรามีคุณค่าที่สุด ถ้ายังหนุ่มยังสาวอยู่ มันคล่องตัวนะ ทำสิ่งใดมันก็คล่องแคล่ว คนแก่ คนชรา คนคร่ำคร่า เวลาจะมา ปอดก็อักเสบ ปอดก็ไม่สะดวก ทุกอย่างไม่สะดวกไปทั้งนั้น

แต่ถ้ามีสติมีปัญญานะ ลอง ใครที่มีความทุกข์ อมทุกข์อยู่นะ วางใจไว้ซะ แล้วนั่งเฉยๆ กำหนดลมหายใจของตัวเอง หายใจเข้านี้กพุท หายใจออกนี้กโธ อยู่อย่างนั้นนะ แล้วบังคับมัน บังคับมันห้ามออกจากการกำหนดลมหายใจ เพราะการกำหนดลมหายใจนี้สำคัญที่สุด เพราะจิตมันกำหนด

จิตคือหัวใจของตน จิตมันกำหนดไง กำหนดลมหายใจนั้น ลมหายใจสั้น ลมหายใจยาว ลมหายใจละเอียด ลมหายใจหยาบ เว้นไว้แต่ความเคยชิน ไปเคยชินกับมันแล้วก็ปล่อยปละละเลย

แล้วผู้ที่ปัญญาอ่อนฟังเทศน์ของครูบาอาจารย์บอก พอทำไปๆ แล้วพุทโธมันจะหาย แล้วก็ปล่อยปละละเลยเพราะอยากให้มันหาย แล้วมันก็หายจริงๆ หายไปโดยไร้สาระ หายไปโดยไม่มีสติปัญญา หายไปโดยไม่มีใครรับผิดชอบ

ธรรมะพระพุทธรเจ้าเป็นอย่างนั้นหรือ

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบุพเพนิวาสานุสติญาณนะ จุตูปปาตญาณ อาสวัชยญาณทำลาย กำหนดลมหายใจนั้นแหละ บุพเพนิวาสานุสติญาณ พอจิตมันสงบ พอจิตสงบแล้วระลึกอดีตชาติไปตั้งแต่พระเวสสันดรไป จุตูปปาตญาณ ตั้งแต่ถ้าไม่เป็นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะไปอย่างไร อาสวัชยญาณทำลายอวิชชา

ทางสายกลางในพระพุทธรศาสนา มันมีคุณค่ามากๆ นะ

หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่น ครูบาอาจารย์ของเรา ท่านก็ฝึกหัดมาแนวทางนี้ แล้วเพราะท่านฝึกหัดมาแนวทางนี้ เพราะท่านฝึกหัดประสบความสำเร็จแล้ว ใครถึงดูถูกดูแคลนท่านไม่ได้

ไอ้พวกแซงหน้าแซงหลังเอาจำขี้ปากไปไม้ แล้วเขาก็ดูถูกดูแคลน ดูถูกดูแคลนเพราะไม้แล้วจะเอาผลประโยชน์ ไม้ นักร้องจะเอาเหยื่อ จะเอามนุษย์เป็นสิทธิของตัวเอง มันไปไม้ เขาก็คัดค้าน

แต่หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นไม่ต้องการ ไม่ต้องการเพราะอะไร

มนุษย์ที่จะฝึกหัดปฏิบัตินี้แสนยาก กิเลสมันพองตัวของมันตลอด อีโก้ของแต่ละคนไม่ธรรมดา แล้วความเห็นในใจของตนยิ่งน่ากลัวที่สุด แล้วมาศึกษาธรรมะขององค์สมเด็จพระ

สัมมาสัมพุทธเจ้าจากภาคปริยัติ คือธรรมและวินัย คือศาสดาของเราที่มีคุณค่ามาก มีคุณค่าที่เราเกิดมาเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพระพุทธศาสนา มีคุณค่ามาก แต่กิเลสในใจของเรามันพลิกแพลงไป หลอกหลวงไปทั้งนั้น

แล้วจิตใจที่อ่อนแอ จิตใจที่ไม่เอาไหน “ก็ทำแล้ว ทำดีไม่ได้ดี ปฏิบัติแล้วไม่ได้เรื่อง”

มันจะได้เรื่องอะไรละ คุณก็ฟ้าสี นักก็ฟ้าที่เขาคัดเลือกมา เขาต้องคัดเลือกแบบที่มีทักษะ แล้วต้องฝึกซ้อมให้ดีงาม เขาถึงจะไปแข่งกับคู่แข่งของเขาได้

ไอ้กิเลสที่มันครอบงำหัวใจของสัตว์โลกเวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ มันโหดร้ายๆ ทำลายสิ่งมีชีวิตให้อยู่ในอำนาจของมันตลอด ถ้าอีกเหิมจะต่อสู้กับมันนะ มันยุมันเหย้ย มันเป่าหูจนไปมีเรื่อง ไปหาเรื่องกับคนอื่นนะ เป็นเวรเป็นกรรมไป

ทั้งๆ ที่เราจะปฏิบัตินะ ทั้งๆ ที่เราจะทำคุณงามความดีนี้ แต่เวลาทำคุณงามความดีไปแล้วทำไมโพล่เป็นอย่างนั้นละ

อ้าว! ก็ทำดีไง แล้วเขามาดูถูกดูแคลนไง ทำดีแล้วติดดีไ

ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าห้ามเด็ดขาด พอมันใช้คำว่า “ดี” นะ มันจะย่ำคนอื่นทั้งหมด เพราะเราเป็นคนดี คนอื่นเป็นคนเลว แล้วจะย่ำหัวเขาไปทั้งนั้น เพราะมันติดดีมันไ

ทำดีแล้วไม่ได้ดี ก็นั่งสมาธิภาวนาแล้วไ เขาмаกลั่นแกล้งเราไ เขาไม่ส่งเสริมเราไ

ทำไมต้องส่งเสริมละ เขาไม่มากวนกับบุญแล้ว เขาไม่มากวน เขาไม่เข้ามาวุ่นวาย ให้เรามีเวลาได้ฝึกหัดปฏิบัติ นั่นนะบุญกุศลของเราแล้ว หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นท่านหาอย่างนี้ หาที่คนไม่มากวน

คนมากวน คนมาขอตะกรุด บอกเอาธรรมะ

แล้วเวลาของเราละ เรากำลังจะเข้าด้ายเข้าเข็มนะ ใช้สติจดจ่อ สมาธิกำลังรวบรวมมันเข้ามา สมาธิจะจับมันให้ได้ แล้วจะตัดด้วยภาวนามยปัญญา แล้วจะต้องมาคุยธรรมะกับใครอีกละ ใครมันมีธรรมะ

นี่มันเป็นกระแสสังคม กระแสโลกไ

ถ้ากระแสนธรรม ไม่ต้องโอดครวญ ไม่เคยอดครวญร่ำร้องจากใครเลย เพราะอะไร เพราะใจของฉัน โยมก็ใจของโยม ใจของโยมมันทุกข์ยากขนาดไหน แล้วไปอย่างนั้นมันก็แค่ บุญกุศลไป บุญและบาป แล้วบุญและบาปก็ติดด้วย แล้วพอดิตขึ้นมาแล้วก็ฟาดฟันกัน

ไอ้ของเรานะ ถ้าไปเห็นอย่างนั้นนะ ปลงธรรมสังเวช สังเวชแล้วสลัดใจ คนทำคุณงามความดีต้องประพฤติดนเป็นอย่างนั้นหรือ

คนทำคุณงามความดีนะ ลูกศิษย์ครูบาอาจารย์นั่งเจิบ อาจารย์ไม่ถาม ไม่ตอบ นั่งเฉย นั้นนะยอดลูกศิษย์ ไม่กวน ไม่ทำอะไรใคร แต่หัวใจผ่องแผ้ว นั้นนะลูกศิษย์ของครูบาอาจารย์ที่ดีงาม

ไอ้ของเราทำคุณงามความดีไป เดียวเขาจะไม่เห็น

ความดีนั้นแหละมันกระทุ้งใจของเรา

ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าใจ “ข้ามพ้นทั้งดีและชั่ว”

ถ้าโหดร้าย โกรธ มันก็เป็นมาร เราไม่รู้มันใช่ไหม แล้วว่ามันเป็นความดี ความดีเราก็ต้องแอบทำนะ ทำให้คนเขาเห็น เดียวจะเจอตำแย จะเจอหมามุ่ย

ทำคุณงามความดีเราก็หลบๆ หลีกๆ ถ้าไปวัดที่ครูบาอาจารย์ที่ดีงาม ท่านคุ้มครองดูแล เราจะมีโอกาสปฏิบัติ ไปวัดที่ไม่มีคุ้มครองดูแลนะ มันดีต่อหน้าโยมเท่านั้นแหละ หลังจากไปอีกอย่างหนึ่งเลย

ฉะนั้น เราอย่าหวังพึ่งใครทั้งนั้น ไปวัดไปวา พังธรรมๆ พังธรรมเพื่อหัวใจดวงนี้ หัวใจของตน ไม่ต้องบอกหรือกว่ามันทุกข์ ไม่ต้องบอก มันทุกข์ได้ขนาด เพราะทุกข์เป็นอริยสัจ ทุกข์เป็นความจริง ทุกข์เกิดขึ้น ทุกข์ตั้งอยู่ แล้วก็ทุกข์ดับไป พอทุกข์ดับไปแล้ว โอ้ย! มีความสุข

เออ! มีความสุข มีความสุขก็สาธุ มีความสุขแล้วตั้งสติปัญญาของเราไว้ อย่าปล่อยปละละเลยชีวิตของเราไป

กุสลา ธมฺมา อกุสลา ธมฺมา องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าให้เชื่อเรื่องเวรเรื่องกรรม

เราเกิดเป็นมนุษย์ เห็นไหม เราพูดทุกวัน เรายืนยันใจ ยืนยันให้ประชาชนชาวพุทธภูมิใจ เกิดเป็นมนุษย์เป็นอริยทรัพย์ ทรัพย์ของการเกิดเป็นมนุษย์นี้เรายืนยัน ยืนยันว่าเราเกิดเป็นมนุษย์ เราได้อริยทรัพย์มา แล้วทำอะไรต่อ

แล้วถ้า กุสลา ธมฺมา อกุสลา ธมฺมาไย เวลาเราฝึกหัดปฏิบัติ อย่าไปยุ่งกับใคร พยายามมันไม่พอใจหรอก มันอยากได้ที่เราปรารถนาทั้งนั้นนะ แต่เราก็แสวงหาเอาเท่าที่มันพอได้ ถ้ามันไม่ได้ เราก็หลีกเลี่ยงไปหาที่มันเหมาะสม ถ้าเหมาะสมแล้ว ถ้ามีครูบาอาจารย์นะ

เราพูดทุกวัน กุเกิดมากุมีบุญนะมีง กุได้เจอหลวงตากับหลวงปู่เจี๊ยะกุนะ ถ้าไม่มีหลวงตา หลวงปู่เจี๊ยะนะ มันยังเถียงเขาทั่วไป มันยังจะได้วาทีกับเขา อวดดี ดิดดีใจ ว่าตัวเองรู้ แต่พอมหาหลวงปู่เจี๊ยะกระที่บหัว จบเลย ไม่ไปไหนอีกแล้ว ไม่ไปไหน เอาหัวใจของเราก่อน

ไม่มีใครรู้หรอก แล้วไม่มีใครยอดเยียมไปกว่าใคร เพราะ อตฺตา หิ อตฺตโน นาโถ ตนเป็นที่พึ่งแห่งตน ถ้าตนไม่กำหนดลมหายใจ จิตมันสงบไม่ได้ จิตมันสงบแล้วมันจะเป็นมิจฉาหรือเป็นสัมมา ถ้าเป็นมิจฉา นั้นนะกิเลสมันพลิกมันแพลง ถ้าเป็นสัมมา มันจะปกติสุข แล้วมหัศจรรย์ มีอำนาจวาสนา น้อมไปเห็นสติปัฏฐาน ๔ ตามความเป็นจริง เห็นสติปัฏฐาน ๔ ตามความเป็นจริงคือจิตเห็น คือจักขุญาณ คือญาณหยั่งรู้ รู้เห็นกิเลสในใจของตน

สติปัฏฐาน ๔ ปโลม พระพุทธศาสนา ใครไม่รู้จักสติปัฏฐาน ๔ บ้าง อารมณ์ทั้งนั้นนะ มันเรื่องโลกๆ แล้วมันให้ผลเป็นอย่างไรละ ยาหมอดอายุ ยาที่รักษาโรคไม่ได้

ยาที่จะรักษาโรคได้ สติปัฏฐาน ๔ จริงๆ จิตสงบแล้วน้อมไปให้เห็นกาย เห็นเวทนา เห็นจิต เห็นธรรม

ครูบาอาจารย์ของเราส่งเสริมมาก เพราะส่งเสริมให้ผู้รู้จริง ถ้ารู้จริงแล้วมันจะไปบอกคนอื่นต่อไปได้ ถ้าผู้ไม่รู้จริง ใ้พวกแซงหน้าแซงหลังไป มันพูดอะไรไปมันขัดแย้งกันหนึ่ง สอง หวังผลประโยชน์จากเขาทั้งนั้น ผลประโยชน์จากเขามันคืออะไรละ

ถ้ามีคุณธรรมในหัวใจนะ มันจะมีความสุข แล้วหวงมาก หวงความสุขนี้ ใครอย่าเข้ามาวุ่นวายในวัด ใครอย่าเข้ามาทำให้อีกที่ก่อกริกรรม เกรงใจนักบวชผู้ที่ปฏิบัติบ้าง เขาจะหาที่สงบสงัดของเขา แล้วถ้าไม่จัดการ เขาก็น้อยใจ มาปฏิบัติ คนนั้นก็มาส่งเสียงดัง คนนั้นก็มาทำอีกที่ก่อกริกรรม

เขาคิดได้เท่านั้นนะ ใจของคนคิดได้ร้อยแปดพันเก้า ใจของคนมีสูงมีต่ำ ใจของคน เวลาบุญมันมากก็คิดได้ เวลาบาปมันมานะ มันคิดร้อยแปดพันเก้า สรรพสิ่งในโลกนี้เป็นอนิจจัง ไม่มีสิ่งใดคงที่ตายตัว เราพยายามรักษาของเรา

วันพระๆ วันนี้เราอุทิศสัพเพทเทกายมาทำบุญตักบาตร เพราะมันเป็นวันพระ วันพระๆ วันพระ วันโกน ครูบาอาจารย์ท่านฝึกหัดปฏิบัตินะ ท่านถือเนสัชชิกตลอดรุ่งเลย

การเกิดเป็นมนุษย์เป็นอริยทรัพย์ แล้วมนุษย์ที่ฝึกหัดปฏิบัติขึ้นมาเป็นอริยบุคคล มนุษย์นั้นจะสำคัญมาก สัตว์นรกทำไม่ได้ อบายภูมิทำไม่ได้ เทวดา อินทร์ พรหมนั้นต้องเป็นผู้มีศรัทธาเท่านั้น เพราะเทวดา อินทร์ พรหม มีจกาทิฎฐิมากมายมหาศาล มีจกาทิฎฐิเพราะใจเขาเป็นบาป แต่เขาทำคุณงามความดี เขาได้ไปเกิดเป็นเทวดา อินทร์ พรหม

เราเกิดเป็นมนุษย์ เราได้รู้ได้เห็น เราได้เห็นครูบาอาจารย์ของเราฝึกหัดมา เราได้เห็นร่องรอยหนทางที่จะทำ แล้วเราทำไมไม่ชวนชวาย ชวนชวายเพื่อทรัพย์ เพื่อสมบัติของตน เอวัง